

4. doručení písemné listiny obdarovanému, tedy dle zákona ze dne 25. července 1871 č. 76 lit. d) dodáním snímku z notářského spisu obdarovanému.

Nutnou podmínkou darování pro případ smrti jest, aby tradice až do smrti dárce nenastala.

Jedná se totiž při pravém darování pro případ smrti vždy pouze o slib darovací, třeba i listina smluvní, vyhotovená před tradicí, používala by slov »daruji — odevzdávám«, neboť, nastala-li tradice před úmrtím, anebo v okamžiku úmrtí, jedná se o právní poměr jednání inter vivos (rozh. 28/2.1859 č. 723).

Ani úmluvu, že tradice má býti v den smrti pokládána za vykonanou dárce obdarovanému, když obdarovaný nevrátil věc do uschování mu danou ze svého uchování, když se dárce z nemocnice nevrátil (rozh. 17/11.1865 P. 1866 str. 24), nemohu pokládati za pravou smlouvu darovací pro případ smrti, poněvadž v okamžiku smrti držení zůstavitelovo (dárce) — ještě trvalo.

Naproti tomu nepokládám přežití obdarovaného po dárce za nutnou podmínku darování pro případ smrti, nebylo-li přežití smluveno, § 705 obč. z., což jest obecně uznáno.

Platnost pravého darování pro případ smrti tedy vyžaduje, aby tradice teprve po smrti dárce přechodem držby na obdarovaného byla skutečně.

Tu však nastává otázka, kdy po smrti, a od koho má býti tradice provedena.

Pokládám hereditas jacens za právní osobu, § 547/3 obč. z., ku tradici povinnou; po přijetí dědické přihlášky k soudu mají dědicové povinnost tradici vykonati.

Tradice má se vykonati dle § 904 obč. zák. bez průtahů, jakmile obdarovaný písemní listinou ve formě zákonně sepsanou svůj smluvní nárok osobě ku tradici povinné prokáže.

Lhůta ku splnění odkazu dle § 904/4 obč. zák. o určité čase vztahuje se však pouze na první větu § 956 obč. zákona.

Při projednání pozůstalosti dárce jest tedy darovaný předmět (prominutý dluh) zařaditi do stavu zůstavitelova jmění, poněvadž v okamžiku smrti z držby zůstavitelovy nevyšel, ale naproti tomu jest zařaditi do stavu dluhu dárce závazek zůstavitelův po smrti dárce darovaný předmět (odpuštěný dluh) obdarovanému odevzdati.

Dr. Vavrouch:

Strany si projednají pozůstalost samy.

Dle § 29, odst. 3 nesp. pat. ve znění zákona č. 123/1923 jest stranám dáno na vůli, aby pozůstalostní výkazy a podání potřebná ku projednávání samy sepsaly. O tom, jaký dosah má takové prohlášení strany pro činnost notáře jako soudního komisaře, je v praxi živý spor. Nejvyšší soud rozhodnutím z r. 1927 uveřej-

něným ve sbírce Vážného pod č. 7260 prohlásil, že takovým prohlášením jest činnost notáře jako soudního komisaře skončena a že není ani zapotřebí zvláštních věcných důvodů k tomu, aby mu byla pozůstalost odňata.

Uveřejnil jsem v Českém Právu ročníku X. na str. 34 kritiku tohoto rozhodnutí nejvyššího soudu, kteráž ukázala důvody nejvyššího soudu jako nedostatečné a jeho stanovisko jako nesprávné.

Vyšlo právě nové rozhodnutí nejvyššího soudu o této otázce a sice ze dne 10. prosince 1930 R II 403/30 a bylo uveřejněno ve sbírce Vážného pod čís. 10381.

Je pozoruhodné, že v případě tom obě nižší stolice přes prohlášení dědiců, že »si pozůstalost projednají samy« a přes jejich návrh, aby byla pozůstalost notáři odebrána, pozůstalost notáři neodebraly a další činnost notáře jako soudního komisaře uznaly za srovnalou se zákonem.

Nejvyšší soud usnesení nižších stolic zrušil, pozůstalost notáři odebral a v důvodech uvedl, že prohlášením stran dle třetího odstavce § 29 nesp. pat. v nynějším znění »přestává činnost notáře jako soudního komisaře«.

Nejvyšší soud setrval tedy na právním názoru svého dřívějšího rozhodnutí. Co v tomto pozdějším rozhodnutí právnický zaráží, je to, že nejvyšší soud v důvodech se obmezuje na pouhé tvrzení svého názoru, že jej nijak jako správný neprokazuje, nýbrž že se spokojuje pouhým odkazem na rozhodnutí č. 7260, a to přesto, že o správnosti onoho, pevnějšího rozhodnutí byly, jak shora zmíněno, vysloveny a zdůvodněny vážné pochybnosti.

Nápadným je také, že nejvyšší soud v obou těchto rozhodnutích stále ještě užívá důsledně terminologie »strany si projednají pozůstalost samy«, ač jest to terminologie zrušeného zákona č. 161/1921 a ač celá dotyčná instituce ta byla ve vší formě odstraněna.

Z E D N E

Reforma kalendáře. Obchodní a živnostenská komora Pražská zavedla akci za účelem reformy kalendáře. Ve věci té konala se u komory zvláštní anketa, na níž zvolení do užšího výboru pro zavedení nového kalendáře reprezentanti kruhů obchodních, živnostenských, zemědělských, advokátních, notářských, inženýrských, bankovních, spořitelních, záloženských, pojišťoven atd.

Valná většina delegátů vyslovila se pro reformu kalendáře v ten smysl, že má býti zaveden rok o 13ti měsících o 28 dnech.

O důvodech pro a proti zmíníme se v některém čísle příštím.

Valná schůze sboru notářského odboru Pražského konala se dne 17. května t. r. za účasti 34 notářů.

Předseda věnoval především posmrtnou vzpomínku zesnulým kolegům v minulém roce: Vojtěchu Markuzziemu na Mělníku, Dru Rudolfu Královi v Praze, Dru Josefu Štolbovi v Praze XII a Mořici Schäferovi, emer. notáři na Smíchově.

Za zapisovatele zvolen podle stávajícího obyčejě posledně jmenovaný notář Dr. Vladimír Žejglic.

Předseda podal zprávu o všech záležitostech našeho stavu se týkajících, zejména o novém notářském řádu a o krocích, podniknutých proti pokoutnictví. Načež pí. tajemnice Vojtková přednesla obsáhlou zprávu výroční a pan notář Krajiček zprávu pokladniční, jež byly jednomyslně schváleny a příspěvek komorní stanoven opět na 700 Kč ročně.

Doplňovací volba náhradníků komorních nemohla se konati, poněvadž nebylo přítomno 40 notářů. Bude proto nutno